

Бачите дівчинку з двома бубликами рудого волосся? Ону, що сидить у затінку горіхового дерева. Вона виставила свої тонкі рученята з-під захисту гілля й уважно роздивляється свої зап'ястки й пальчики. Це — Аґатка. Дивовижне ім'я, чи не так? Аґатка ним дуже пишається, бо так звали її прапра... Ну, тобто *дуже* прабабусю. А вона була акторкою! Тож і Аґатка мріє грати в театрі або зніматися у кіно.

— Колись я гратиму в голлівудських блокбастерах, от побачиш, — казала дівчинка, зовсім ще малою, татові, тицяючи в нього іграшковим пістолетом.

У такі моменти тато сміявся й підводив руки вгору, немов здаючись. Він щиро вірив, що донька зможе стати ким завгодно. І Аґатка раділа такій підтримці. Але зараз вона сиділа тихо й сумовито, у затінку горіхового дерева, і роздивлялася свої руки.

На сонячному світлі виразно виднілися білі плямки. Вони всіяли її кисті та пальчики, з'єднуючись у хитромудрий візерунок. Як же це назвала лікарка пів року тому? — Аґатка ніяк

не могла пригадати дивного слова на «в». Тато казав, що це латиною, спеціальною мовою, яку вживають у медицині. Агатка похитала головою. А хтось узагалі розмовляє латинською мовою? Якись латинці, чи що? І чому вони вигадали назви всім хворобам? Дивний народ, не було їм що робити.

Дівчинка знову втупилась у свої рученята. Одна плямка, яка ще донедавна була геть крихітна (дівчинка уважно за цим стежила!) трохи побільшала й немов розповзлась. «В»... Точно щось на «в»!

— Вітиліго*, — прошепотіла нарешті Агатка. — Точно, вітиліго.

---

* Вітиліго — хвороба, що повністю або частково знебарвлює шкіру (утворюються світлі осередки). Хвороба може розвинутися в будь-якому віці, але не є заразною і не викликає болю чи жодних інших відчуттів, окрім, можливо, психологічної незручності.

Ось те латинське слово, яке вона ніяк не могла пригадати. Лікарка попереджала, що влітку плями стануть помітніші. Адже шкіра довкола засмагатиме, а плямки — ні.

Дівчинка ще більше прогнулась у спині, простягаючи руки до сонячних променів. Коли в Аґатки з'явилася перша маленька плямочка на коліні, дівчинка спершу подумала, що то шрам. У неї вже були шрами на колінах. Наприклад, після невдалої спроби навчитися їздити на ковзанах позаминулої зими. Тож вона просто не надала цьому значення. Одначе плямка раптово збільшилась. Немовби виросла. Перетворилась із дрібної цяточки у щось більше.

Та плямка під коліном Аґатці подобалась. Вона була схожа на сердечко. Тож іноді Аґатка обмальовувала її червоним фломастером. *Класно ж мати сердечко на шкірі!* Тато сварився, коли вона так робила. Але Аґатці настільки це подобалося, що часом годі було стриматися.

— Аґатко, ходи-но сюди, — гукнув тато. — Ти мені потрібна.

Голос тата долинав із дерев'яної, пофарбованої у зелений колір літньої кухоньки, що тягнулася вздовж їхньої хатини. Дівчинка побачила, як його силует шмигнув за шибками вікон. «Мабуть, Пухнастик знову щось накоїв», — скрушно подумала дівчинка. Вона ще раз кинула погляд на свої руки й почимчикувала до хати.

Будівлю на околицях галицького міста оточували старі фруктові дерева і невеликий город, який вони щовесни засаджували всячиною, що потім перетворювалася на кулінарні ласощі. Росли тут і полуниці, і порічки, і навіть колючий аґрус,

який ховався у закутку подвір'я... З двох сторін були сусіди, що відмежували свої городи від їхнього трохи погнутими металевими сітками, попід якими щороку буйно квітли тюльпани.

Сюди Аґатка з татом Максимом перебралися недовго по смерті її мами. Хата належала Аґатчиній бабусі Катерині. Або ж, як називала її Аґатка — бабусі Катрусі. Тож тепер вони мешкали вчотирьох: Аґатка, тато, бабуся і товстий білопузий котяра на ім'я Пухнастик. Пухнастик був добрячим бешкетником, тож Аґатці часто доводилось виправдовуватися перед татом за його поведінку.

— Тату, він не хотів з'їдати твою котлету, він хотів її скуштувати. А там гоп — і засмакувало!

Або ж:

